

האם גם את עשיית את המעוות הגורלית? - וביקשת מבעלך שילמדך לנהוג?

אני יודעת למה, אבל מאז ומתמיד היה לי החלום הנחרד הזה, שבו אני טסה ביגוארספורט שלי. שרע, הצבוע מי שוממה בסטיבלונד, מתברר כרוח, וכפריגלי היחפה, השוופה, לוחצת על דושת-הבנוני עד הסוף. גברים מסוקרנים מנסים להשיג אותי. ברמזור, כשהם מצליחים לעצור לידי, אני סוקרת את מכטיההרצה שלהם במבט

לנהוג, או שתביא את הכל הביתה בעצמך. הצהרתי. זה שבר אותו.

המצמד או ירית להפיכת מיכסה המנוע

ברגע שהחליט, התלבש בעלי על הנייני ברצינות. לקראת השיעור הראשון הוא הביא שלט "ל" גדול ותלה אותו על המכונית. הוא הכפיל גם את הסכום של פוליסת ביטוח-התאונות שהיתה לו, התקין

המנוע. רק שלוש פעמים - והוא כבר נייעור לחיים בקול רעם אדיר. "אתה רואה, יש לי כבר שפה משותפת עם המכונית," חייכתי לעבר בעלי. הוא לא חייך בחזרה.

כפריגלי נטשה את המעצור, וירדה - ככה, נמרצות - על דושת-הבנוני. המכונית זינקה קדימה, הצמיגים יללו. אבל אני לא התרגשתי. שלטתי במצב. יש לי ביטחון רב כשאני ליד ההגה: "אתה רואה," צעקתי /עברו, "זה אפילו יותר מהר ממך." "עצוי צערי?" שאג בעלי כאילו לא שמע אותי בכלל. "לחצי על המעצור." לא הכנתי למה - כליכך נהניתי מן הטיסה - אבל הוא היה הבוס, והחלטתי להישמע לו. שכחתי שאין לי רגל שמאלית. חבטתי אותה במרץ נגד דושת-המעצור. זה היה מגיע לו, לבעלי. למה הוא לא לבש את חגורת-הביטחון? אם הוא לא היה לשלן, הוא לא היה חובט עכשיו את ראשו

"שטויות," השבתי בעליצות. "אם הן היו באמת מכונית, לא הייתי פוגעת בהן. רציני תני רק לנסות את ההגה." מכיוון המושב הימני עלה קול חריקת שיניים. כרכתי את ידי, מכוסות כפפות-המירוץ, סביב ההגה: "תגיד את האמת, אני לא נהגת כמו ההוא בסרט גבר ואשה?" "לא את נהגת כמו פסיכית. את ההגה אוחרים בשתי הידיים, בנקודות של שעה עשר ושתיים."

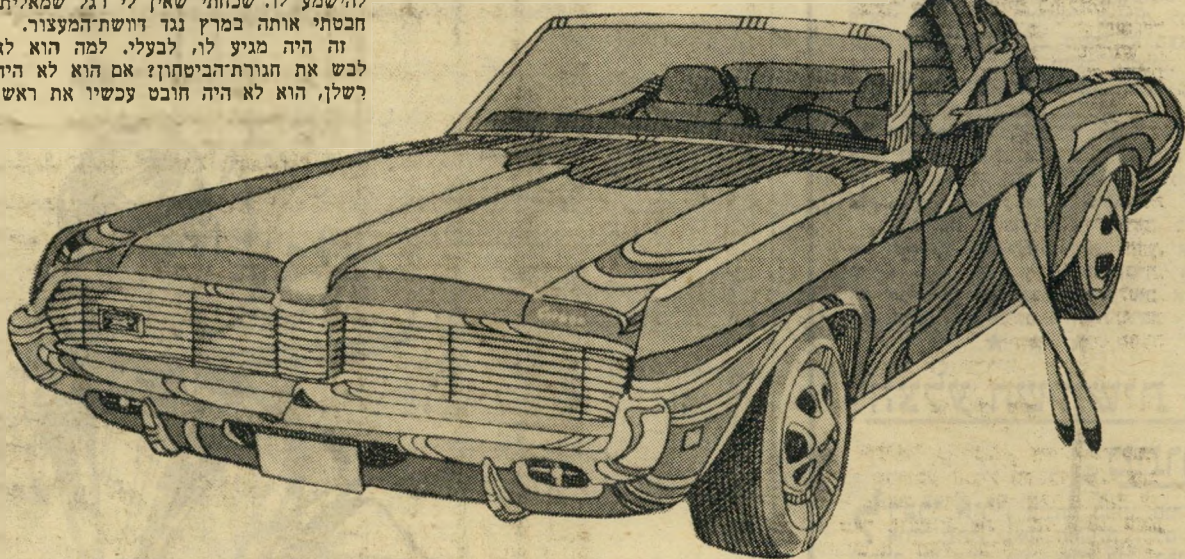
הזה הגבר אותו אהבתי?

ייתי את אחיזתי בהגה, אך גם זה לא מצאתי בעיניו: "את גם לא יודעת להסתכל על שעון, נוסף לכל הצרות, טוב, נותר על זה. בואי ננסה סיבובים. הסתובבי ימינה, אבל לא כליכך מהר. השפידומטר לא יראה יותר מ-20."

השפילתי את מבטי כדי למצוא את הספידומטר. חיפשתי וחיפשתי ולא מצאתי. לפתע השמיע בעלי שאה. החזרתי את מבי טי לעולם החיצון. הגדר, בצד השני של המיגרש, התקרבה אלינו נורא. בעלי זינק אל ההגה וסוכב אותו ימינה כמסורף. אני לא יודעת מה הוא התרגש כליכך. המכונית בקושי סרטה קצת את הגדר.

עצרנו. הלא אמרתי לך לפנות ימינה? פלט בקול משינה. הסתכלתי בו. עיניו היו זוגיות במיקצת. כן, אבל אמרת לי גם שהספידומטר לא יעלה על 20. אולי תחליט מה שאתה רוצה? השבתי.

הוא אפילו לא שמע אותי. עשית את זה בכוחה? גיח. "תמיד שנאת את המי

קריר ומשועמם. את, איזה חיים משוגעים! כדי להגשים את חלומי זה, חסרו לי רק שלושה דברים: אין לי פסיבלונד בשערי, רגלי לבנות כמו סבון, ואני לא יודעת לנהוג.

פסי בלונד אני יכולה להשיג. אפילו את כף רגלי אני יכולה לשוף. השאלה היא רק, האם אני יכולה גם ללמוד לנהוג?

הגברים בחיי טענו תמיד שלא. הראשון היה אבי. הוא עשה נסיון אחד ויחיד ללמד דני נהיגה, אחרי שנידנתי לו שנה כמעט. כאשר קנה מכונית חדשה בכסף שהוא קיבל מהביטוח - הזהיר אותי שאם הוא יראה אותי מאחורי ההגה של מכונית, הוא ישבור לי את הראש.

את חולת הגה!

אני עוד לא מוכן להיות אדמן..

בעלי אפילו לא טרח לנסות אף פעם. הוא שמע את הסיפור מאבי - וסירב ללמד אותי. "בחיך, את לא יודעת אפילו לרכב על אופניים, טען. אין לך רפלקסים, חוש של זמן, וכושר שיפוט נכון. מלבד זה, את גם חולת-הגה. לא בא בחשבון. אני עוד לא מוכן להיות אלמן או בעלה של רוצחת-תנועה."

"ואני רוצה יגוארספורט," הייתי עונה לו, ומנפנת לגוד עיניו בוגג הכפפות שקניתי - כפפות-עור אורגינליות של נהגי-מירוץ צים, כאלה עם חורים מעל הפרקים.

בסוף ניצחתי, כמובן. היה זה אחרי שי עברנו לגור מחוץ לעיר. לא יכולתי לוון, לכל מקום שהייתי צריכה להגיע - למכונית. לקוסמטיקאית, אפילו לתחנת-האוטובוס הקרובה - הייתי צריכה לערוך צעדות. אחרי חודש קיבלתי שרירים בגליים כמו מרים-משקלות. ומה שבראג אותי הכי הרבה היה שאחרי-הצהרים, כשבעלי היה בא הביתה, הייתה המכונית עומדת ליד הבית, ואני הייתי צריכה להסתובב ברגל. עשיתי שבתה. "או שאתה מלמד אותי

חגורות-ביטחון במכונית, ותלה פרסה קטנה מוזהבת ליד הרכב.

אני לעומת זאת, לא התרגשתי כלל. קיפתי לתוך מושב-הנהג בקלילות ובביטחון. ומייד הרגשתי את עצמי כמו בבית. שתי רגלי מצאו אינסטינקטיבית את מקומן על דושת הבנוני והמעצור.

בעלי הודעו: "משתמשים רק ברגל ימין כדי להפעיל אותך." הצלתי להגיד, בקול שקט, אבל חנוק קצת.

"אוקיי, אוקיי, הרגל שלי רק נחה שם, מה אתה עושה מהומות?"

"אני רוצה שתשכחי שיש לך רגל שמאלית, את שומעת? תחשבי שהיא דבוקה לריצפה. זוהי מכונית עם הילוכים אוטו-מטיים, ואין לך בעיות עם מצמד. זה כל כך פשוט לנהוג אותה, שכל מפגד יכול לעשות את זה."

"כמובן," השבתי בביטחון, כשאני תוהה לעצמי מה זה מצמד. החלטתי שזו הייתה הקטנה מתחת ללוח-השעונים (מאוחר יותר גיליתי שטעייתי קצת, זו הייתה הידית לפתיחת מיכסה המנוע).

ברקס - עם הראש לתוך השמשה

שרגלי - הימנית כמובן - מתופפת בעליזות על דושת-המעצור, הדלקתי את

בשמשה הקידמית. הנה אני, שכן לבשתי אותה, לא קרה לי כלום.

יחי הזיגזיגים ושיפשוף המכוניות

אבל אני מוכרחה להודות שהוא קיבל את זה ברוח טובה. הייתי בטוחה ש'בוזה סיימנו את הקריירה, אבל לא. תוך כמה דקות, מייד כשהסחרחורת עברה לו, המשכנו אלא שהוא רצה שנעשה עכשיו שינוי קטן. שנמשיך לא בכביש, למרות ש'זה היה כביש צדדי וריק ממכוניות, אלא במיגרש החנייה הענק של מגרש ספורט סמוך, שהיה ריק בשעה זו.

"את רואה את הקחים הלבנים?" הוא מס' ביר לי כשיכנסנו פנימה. "תארי לך שהי מקום מלא ממכוניות. אם תעלי על קו לבן - שיפשפת מכונית. ברור?" "ברור, ברור," השבתי בקוצר-רוח, כש'זינקתי למרחבי המיגרש הענק, כשאני אינני יודעת מה יהיה הסוף איתו. הרופא אמר לו כבר מזמן שהוא ח' יותר מדי על כדורי-הרגעה.

זינקתי למרחבי המיגרש הענק, כשאני נהנית מהנסיעה משובבת הנפש בזיגזיגים. "שיפשפת לפחות 20 מכוניות," קבע בעלי. "רצוי בדרך כלל לנסוע בקו ישר, אם אפי' שר."

ללמוד לנהוג?

מהשטן - ולא מבעלך!

כונת שלי. עוד ביום שקניתי אותה אמרת כך. רצית אדומה עם פסים שחורים, ועם מיוזג-אחירי. אני יודע."

שלחתי בו מבט מלא בוז. כל זה - רק בגלל שהמכונית התקמטה קצת בצד שמאל? הנה הבעל שלו נישאתי, שאותו אהבתי?

כודם אידיויטים

היה סוף השיעור. סוף השיעורים. יותר נכון, בחודשים הקרובים, כל פעם שניסיתי לחזור ולהעלות את הנושא, הוא רק זרק בי מבט קפוא - והיה יוצא את החדר. סיפורתי על כך יום אחד בהתמרי מרות רבה לשכנתי, שאיתה הגעתי לידי סידור שהיא תתן לי טרמפ כל פעם שהיא נוסעת לקניות - במכוניתה כמובן.

"בשביל מה את צריכה אותו ואת הטרי בות שלו?" שאלה. "קחי לך מורה-לנהיגה וצפצפי עליו."

הסתכלתי בה בתימהון: "מה, לא סיפרתי לך? כבר ניסיתי פעם. או אחרי מאה שיעורים, המורה בא אל בעלי ואמר לי שלא איכפת לו להמשיך להתפרנס על חשבונו עוד שנה-שנתיים, אבל ממני נהגת לא ייצא. הוא מען שאין לי רפלקסים, חוש זמן, ושמץ של שיפוט. לי, שגולדתי לשבת מאחרי ההגה!" "סתם אידיוט," הסכימה יודיתי.